

Napadení

Ylem měl namířeno na pravidelné jednání Hvězdných rytířů na planetě Urfux. Vesmírný koráb Orel právě prolétával v blízkosti planety Galatra, když náhle v reproduktoru zapraskalo a ozval se neznámý signál. V pravidelných intervalech, asi tak půl vteřiny po sobě, se ozývalo krátké pípnutí na nízké frekvenci.

„Planeta Galatra – zachycen neznámý signál,“ zvalo se hlášení z centrálního počítače. „Neidentifikovatelný původ,“ pokračovalo po chvíli hlášení.

Ylem se zamyslel. To se ještě nestalo, že by centrální počítač nemohl identifikovat nějaký zachycený signál. Databáze signálů, kterou disponovaly řídicí počítače korábů Hvězdných rytířů, byla obrovská a byla pravidelně aktualizována.

„Podíváme se tedy na to“, rozhodl Ylem a zadal do počítače příkaz pro určení místa signálu na planetě. Po chvíli se před ním na monitoru zobrazila mapa planety, v jejímž středu bylo černým křížkem označeno místo, odkud se signál ozýval. Ylem několikrát zmačkl tlačítko přiblížení a mapa se zvětšila. Uprostřed obrazovky se objevil jakýsi podlouhlý tmavý předmět. Použití zvětšení nestačilo k tomu, aby mohl rozeznat nějaké podrobnosti. Proto zmačkl tlačítko přiblížení ještě několikrát. Místo zvětšení obrazu se však na obrazovce monitoru objevil nápis „MAXIMÁLNÍ ZVĚTŠENÍ“.

„Sakryš, co to jen může být?“ uvažoval Ylem nahlas a pohlédl na ukazatel vesmírného času, vedle monitoru. „Času do setkání s ostatními rytíři mám zatím dost, že bych na planetě přistál a zdroj neznámého signálu prozkoumal?“ pokračoval ve svých úvahách. Po chvíli se rozhodl. Ano, přistane a zdroj signálu prozkoumá.

„Spočítej dráhu pro přistání a dosedni v těsné blízkosti zdroje signálu,“ přikázal centrálnímu počítači. Po chvíli Ori začal koráb navádět na přistání. Zažehly se brzdící motory, vysunul se tepelný štít a Orel vstoupil do atmosféry planety. Zanedlouho přistál na dlouhé náhorní planině.

Signál se ozýval hlasitěji. Ylem vyhlédl z okénka kokpitu směrem k neznámému předmětu. Kolem už vládlo šero, neboť místní slunce, které náhorní planinu osvětlovalo, pomalu mizelo za horizontem.

Hvězdný rytíř dlouhou dobu předmět prohlížel a pořád si nebyl jist tím, co vidí.

„Vypadá to na kosmický koráb,“ uvažoval nahlas. „Takový jsem ale ještě neviděl. Budu jej muset prozkoumat podrobněji.“ A s těmito slovy se začal připravovat na průzkum. „Odeber vzorky ovzduší a analyzuj je,“ přikázal centrálnímu počítači.

„Atmosféra planety je nedýchatelná, gravitace přiměřená,“ oznámil počítač Ori.

Ylem si připnul dýchací přístroj. Pro jistotu si také vzal s sebou laserovou pušku a nejmodernější plamenomet.

„Kdoví, co se může stát,“ pomyslel si, vystoupil z lodi a použil antigravitační polštář.

Vzdálenost, která ho dělila od neznámé lodi, překonal během chvilky. Nejprve neznámý koráb obeplul a pozorně si jej prohlížel. Byl hladký, jako sklo. Bez jediného výstupku.

„Žádný podobný jsem ještě neviděl. Je to koráb nějaké neznámé civilizace,“ konstatoval Ylem. „Ani žádné poškození zvenčí nevidím, podívám se tedy dovnitř.“

Pátral po vstupním otvoru do stroje. Když jej našel zespodu, pod odhrabanou zeminou, zjistil, že zásuvné dveře jsou vyvráceny dovnitř. „To je tedy divné, proč je normálně neotevřeli?“ pomyslel si, rozsvítil lampu na helmě a vstoupil do korábu. Uvnitř vládla tma a ticho. Ylem se pozorně rozhlížel kolem. Nic podezřelého ale neviděl. Po chvíli hledání vstoupil do řídicí místnosti korábu. V křesle určeném pro velitele lodi ležela nehybná postava s rozervanou hrudí. Kdyby nevěděl, že lidé na Zemi nedisponují vyspělou kosmickou technikou, přísahal by, že se jedná o lidskou bytost. Pozorně si postavu prohlédl a začínal chápat, co se zde mohlo přihodit. Pilot zahynul a loď havarovala. Co ale způsobilo zranění pilota lodi? A kde je zbytek posádky? Tak velká loď musela mít přece i velkou posádku, těžko tu byl pilot sám. Ylem se vydal na další průzkum a pozorně prohlížel jednu místnost za druhou. Poslední místnost, do které vstoupil, nesla známky boje. Všude kolem se válel rozbitý nábytek a střepy pokrývaly podlahu. Některé ze skleněných příček, které rozdělovaly místnost na malé sekce, ještě stálo. Nahmatal vypínač na stěně a zkusil rozsvítil. Povedlo se a místnost ozářilo bílé světlo.

„Vypadá to jako laboratoř,“ uvažoval Ylem. „Co se zde asi stalo?“ Jeho pozornost náhle upoutalo cosi na podlaze. Ylem poklekl a pozorně si místo prohlížel. Ocelové pláty podlahy byly rozleptány a na okrajích plátů byly pozůstatky jakési žluté tekutiny. Hvězdný rytíř vytáhl tyčinku ze speciální slitiny a pokusil se odebrat vzorek pro analýzu. Z tyčinky se zakouřilo. „Tak tohle je zatraceně silná kyselina.“ Ylem se narovnal a rozhlížel se kolem. Náhle koutkem oka zaregistroval jakýsi pohyb. Otočil hlavu tím směrem a strnul. Uprostřed

místnosti stál tvor s podlouhlou hlavou, jehož tělo pokrývala hnědošedá šupinatá kůže. Čelist, která se vysouvala a zase zasouvala, cvakala a mohutný ocas, kterým bičoval podlahu, končil ohromným bodcem. Tvor tiše syčel a hleděl přímo na Ylema. Jako blesk prolétla Hvězdnému rytíři hlavou vzpomínka na film, který kdysi viděl na Zemi.

„Vetřelec!! A to jsem si myslel, že to byl jen výplod lidské fantazie“.

Opatrně si připravil zbraň do pohotovosti a začal pomalu ustupovat ven z místnosti. Přitom stále pozoroval tvora, který z něj nespouštěl divoké oči, podlité krví.

„Okamžitě připrav Orla ke startu a otevři vstupní dveře!“ přikázal komunikačním zařízením centrálnímu počítači. Náhle tvor zaútočil. Ylem byl ale připraven. Laserový paprsek zasáhl vetřelce do hrudi. Jeho tělo dopadlo s mohutným zařváním na podlahu a zmítalo se ve smrtelné křeči. Z rány se vyvalila žlutá tekutina, která začala okamžitě rozleptávat podlahu kolem. Ylem neustále sledoval tvora na podlaze a se zbraní připravenou k výstřelu ustupoval k východu z lodi. Najednou ustrnul. Ze všech koutů chodby pomalu vylézali další tvorové a s hrozivým sykotem obklopili Ylema.

„To vůbec nevypadá dobře, kde se tady všichni vzali?“ pomyslel si Hvězdný rytíř a pomalu si vyměnil zbraň. V ruce teď držel nejmodernější plamenomet. K východu mu zbývalo už jen pár metrů, když tvorové zaútočili. Ylem použil plamenomet. Brzy se ale ukázalo, že není moc účinný. Plamen nedokázal vetřelce zastavit. Ylem ho odhodil a dal se na útěk. Rozzuření netvoři se pustili za ním. V momentě, kdy už vybíhal po schůdkách ke vstupnímu otvoru do lodi, ho jeden z nich dohnal a sekl po něm pařátem s ohromnými drápy, které se mu zaryly do paže.

Ylem s výkřikem bolesti vpadl do lodi.

„Zavři a okamžitě odstartuj!“ zavelel počítači. Vstupní dveře zaklaply a prohýbaly se pod nárazy těl neznámých tvorů. Orel se vznesl a rozvzteklé bestie zůstaly překvapeně stát na náhorní plošině.

Když koráb prolétal atmosférou, vysvlékl se Ylem z kombinézy a prohlížel si zranění na paži. „Nejprve se musím ošetřit a ty naprogramuj dráhu na Urfux. Letíme na setkání,“ přikázal počítači. „A také musím sepsat podrobnou zprávu o všem, co jsem zde zažil a přednést ji na setkání Hvězdných rytířů. Měl jsem velké štěstí, že jsem unikl, nemuselo to dopadnout dobře. Ti tvorové jsou velice nebezpeční,“ pomyslel si. Dobře věděl, že neznámí netvoři brzy ovládnou celou planetu Galatra a pokud by se z ní dostali na jinou planetu, nastal by velký problém.

A tak se hned po ošetření dal do sepisování svého hlášení, zatímco centrální počítač Ori vedl bezpečně hvězdolet nejmladšího z Hvězdných rytířů k planetě Urfux.